

Fjärde Söndagen i Adventstiden

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Fjärde Söndagen i Adventstiden

Herrens moder Maria

Jes. 7:10-14; Rom. 1:1-7; Luk. 1:39-56; Ps. 19:2, 5-6a, 7a

Tänk dig att du har kommit över en bok som är så betydelsefull att du egentligen drar dig för att kalla den "en bok". Du vet, redan innan du börjat läsa, att den kommer att förändra allt. Allt! Du vet att den är sann. Du vet att livet börjar samtidigt med de första stavelserna på första sidan och att sista kapitlets allra sista punkt omsluter evigheten. Denna bok har du nu fått tillgång till och du vet att då du slår upp första sidan och börjar läsa, så finns ingen återvändo.

Där är vi idag. På första sidan av det vi kan förstå. Det var så Gud lät oss förstå och komma till sans¹. Och det är känslan idag, Fjärde Söndagen i Adventstid då Herrens Moder Maria står i texternas mitt.

Nu öppnar vi boken och läser "Välsignad är du bland kvinnor, och välsignad är din livsfrukt!" Och redan här hisnar det eftersom vi vet att Han som skall födas, föds som människa för att människan skall bli gudomlig.

I Evangeliet läste vi detta: "Välsignad är du bland kvinnor, och välsignad är din livsfrukt!" Det var Elisabeths ord då Maria kom på besök. Och hon frågar: "Men varför händer detta mig, att min Herres mor kommer till mig? När ljudet av din hälsning nådde mina öron spratt barnet till i mig av glädje. Och salig är du som trodde, för det som Herren har sagt dig kommer att gå i uppfyllelse."²

När Maria hälsade Johannes döparens mor Elisabeth, spratt barnet som hon bar till av glädje.

Maria blev utvald att vara den som bär livet; som frambär Kristus.

Maria blev sedan den första att ta plats bland de heliga – hon visade att den relation som Sonen återupprättade mellan Gud och människa, leder till det utlovade eviga livet. Hon visade att vägen bär; att Sanningen bär.

Hon bar fram det bärkraftiga till världens räddning.

Det var livet hon bar i sitt sköte. Och den bok; det vi nu öppnat och påbörjat; det som under året – och resten av vår tid – kommer att vecklas ut och göras begripligt, det är livet.

¹ Nationalencyklopedin: av fra. sens 'mening; förnuft'; av lat. sensus 'förmimelse; sinne; medvetande'

² Luk. 1:42-45

Fjärde Söndagen i Adventstiden

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Hon bar på livet; Livet och Sanningen. Hon frambar inga diffusa principer. Nej, hon frambar *personen* Livet och *personen* Sanningen. Hon är Gudaföderskan - Livets Moder. Och hon är vår moder för vi är skapade till liv; för vi är Sonens systrar och bröder, vi som är döpta och tror på Honom, på Ordet.

Vi är utvalda att leva våra liv i Sanningen. Guds moder är också vår moder; det nya livets moder. Vi är skapade till ett liv med Honom; ett heligt liv. Och vi är utvalda att bära vidare Sanningen.

Livet är heligt. Maria tog uppdraget på allvar. Och när vi döps, och därmed föds på nytt i Kristus, så tas vi på allvar. Om inte förr, så då tas vi som människor på allvar. Vår himmelska Moder tar oss till sig. Vi blir Guds barn. Vi blir nya människor.

Då Guds moder kom på besök märkte Elisabeth det liv hon bar inom sig. Livet spratt till. På samma vis märks livet i oss, i våra hjärtan, då vi hälsas av medmänniskor som också bär Livet och Sanningen i sina hjärtan.

När vi hälsas spritter barnet i oss och vill gemenskapen med Modern och Fadern. När Ordet når våra öron och när vi lyssnar, i bön, känner vi livet i oss.

Förra söndagen pratade vi, utifrån Johannes förelöparen, om att det är på riktigt; på allvar; på liv och död. Hur kan då vi; vi som tas på största allvar; vi som skapas för ett liv med de heliga, låta bli att ta livet på samma allvar.

Hur kan vi ägna oss åt att käbbla om vilket folk eller rike vi tillhör eller inte tillhör? När vi vet att det är Guds folk vi tillhör. Som vi sjöng i Psaltarsalmen: ”Ditt rike är ett rike för alla evigheter, ditt valde består från släkte till släkte”³

När vi tidigare idag tände det fjärde adventsljuset och hörde prologen till Johannesevangeliet blev vi varse att alla då inte tog emot honom: ”Han var i världen och världen hade blivit till genom honom, och världen kände honom inte. Han kom till sitt eget, och hans egna tog inte emot honom. Men åt alla som tog emot honom gav han rätt att bli Guds barn, åt dem som tror på hans namn. De är inte födda av blod eller av köttets vilja eller av någon mans vilja utan av Gud.”⁴

Nu väntar vi på att Han skall komma till sitt eget. Men känner världen Honom? Hur tar vi emot Honom? Ja, vi söker ju ofta nycklar för att öppna dörrar och komma åt svar. Gudsmodern är en viktig nyckel för oss att ta emot Kristus och fördjupa vår relation med Gud. Maria som ställde sin lekamen till förfogande är vår förebild. Maria, som också vår moder, är alltid tillgänglig för oss.

Så med handen på hjärtat: Hur många fler tecken skall vi begära?⁵

Jungfrun födde en Son till världen och han fick namnet Immanuel – Gud med oss. Nu är det vi som måste svara genom att vi upplåter oss själva som kärll för Kristus och bär Honom vidare i tro. Maria visade att vägen bär.

³ Ps. 145:13

⁴ Joh 1:10-13

⁵ Jfr. Jes. 7:10-14

Fjärde Söndagen i Adventstiden

Predikan i S:t Nikolaus, Nordisk-katolska kyrkan i Karlskrona, A.D. 2014-2015
Fr. Franciskus Urban

Elisabeth sade till Maria: ”Salig är du som trodde, för det som Herren har sagt dig kommer att gå i uppfyllelse”⁶

Gudsmodern, vår Moder, är förebilden. Hon samlar och enar Guds folk. Och som den helige aposteln Paulus skrev till de älskade i Rom: ”Bland dessa är också ni, som är kallade att tillhöra Jesus Kristus”. Och när han säger ”jag hälsar er” så märk hur livet i er vill tillhöra.

Så här står vi, med den uppenbarade Sanningen framför oss. Vi vet i våra hjärtan att det är rätt väg att gå och att det inte finns någon återvändo. Låt oss ta det heliga livet på allvar, så som vår Moder gör.

⁶ Luk 1:45